

SANKT ANSGAR

MEDDELANDEN FRÅN SANKT ANSGARS STIFTELSE 2025

Utbyggnadsplaner

Engelskt kyrkoliv

HÄLSNING FRÅN FÖRESTÅNDAREN

Meddelanden från Sankt Ansgar 2025 kommer så sent att det har hunnit bli 2026. Orsaken till detta är presentationen av de utbyggnadsplaner som är huvudinnehållet i detta blad. Vi har arbetat med planerna en längre tid. Vår förhoppning var att de skulle kunna presenteras i en första version i tryck under den gångna hösten, men vissa förseningar i processen gjorde att det behövde dröja över årsskiftet. Man får tänka att den som väntar på något gott aldrig väntar för länge!

Året 2025 var välsignat på Sankt Ansgar. Vi har fått fira den söndagliga högmässan i en fullsatt kyrka. Särskilt vid onsdagarnas veckomässor har vi sett en större tillströmning av studenter under höstterminen. En tapper skara håller tidebönerna levande i kyrkan med laudes, vesper och completorium. Över allt detta får vi frambära vår tacksamhet till kyrkans herre. Som det heter i en bön ”vi tackar dig för att vi får stå inför dig och tjäna dig”.

Under året gästades vi av flera besökare från andra kyrkor och sammanhang. I maj tillbringade den dåvarande kyrkoherden i Walsingham, teol dr. Harri Williams SSC fem dagar på Sankt Ansgar. Ett av de föredrag han höll under sin vistelse finns återgivet i översättning i detta meddelandeblad. Kort efter sin återkomst till England utsågs F. Harri till rektor för prästseminariet St. Stephen's House i Oxford. Sankt Ansgar gläder sig åt de goda relationer vi

fått till både Pusey House och St. Stephen's House i Oxford. Vi hoppas att ett utökat samarbete ska komma många studenter till del.

I september höll arbetsgemenskapen Kyrklig Förnyelse en kyrkodag på Sankt Ansgar på temat ekumenik. Anledningen var uppmärksammandet av 1700 år sedan första konciliet i Nicea och 100 år sedan det ekumeniska mötet i Stockholm. Vi gästades då av Norman Banks, tidigare biskop av Richborough i England, p. Pierre-André Mauduit OP som är ordförande i Katolska ekumeniska nämnden och den forna ansgariten Ingrid Norén-Nilsson som i dag är studentpräst i Lund och medarbetare vid Kyrkornas världsråd för Svenska kyrkan. Dagen handlade inte bara om ekumenik utan blev också för oss ett ekumeniskt möte.

En minnesvärd sak under året har varit att en grupp på 25 personer från Sankt Ansgar reste till klostren i Solesmes i Frankrike inom ramen för en kurs i gregoriansk sång. Kursen möjliggjordes genom Segelbergsska stiftelsen för liturgivetenskaplig forskning. Resan arrangerades av Carl Sjögren och Sveriges kyrkosångsförbund. För oss föregicks den av en serie föreläsningar på Sankt Ansgar. Dessa finns att lyssna på i efterhand på vår YouTube-kanal tillsammans med andra föreläsningar och inte minst senaste söndagens högmässa (som också livesänds).

Foto: Johan Kalin

Fv. Bp Norman Banks, prästerna Paul Nobel och Ed Martin (England), Jakob Tronët, Pierre-André Mauduit OP, Ingrid Norén-Nilsson.

Sändningen av våra högmässor via YouTube uppskattas av många. Det vet vi från otaliga hälsningar och inte minst med tanke på alla som hör av sig om något krånglar. Tyvärr har vi under året drabbats av internetavbrott vid ett par tillfällen. Orsakerna har varit olika och svåra att åtgärda under pågående gudstjänst. Vi är fast beslutna att fortsätta med sändningarna och om något fel skulle uppstå i framtiden försöker vi avhjälpa det så snabbt som möjligt. Den gudstjänstfirande församlingen i kyrkan är glatt medveten om att en skara av motsvarande storlek deltar i gudstjänsten på annan plats.

I advent förändrades kyrkorummet något när två nya ikoner levererades. De föreställer Guds moder Maria och Johannes döparen och de omger Kristus allhärskaren på korväggen. Maria och Johannes döparen är avbildade i tillbedjan. Att Kristus allhärskaren omges på detta sätt är vanligt inom ikonografin. Det framhäver att Jesus är alltings mitt och alla löftens uppfyllelse. Han omges av Ma-

ria som står för kyrkan och av Johannes, förelöparen som var den siste bland profeterna. Ikonerna har finansierats genom en insamling och en testamentarisk gåva. De är målade av Robin Johansson på Källandsö.

Vardagen på Ansgarsgården har under höstterminen präglats av att alla studentkorridorer renoveras och får helt nya kök. Till vårterminens slut ska båda husen vara färdiga. Då kommer alla kök ha fått ny inredning, nya och större kylar och frysar samt nya ytskikt och ny belysning. Med bytet av fönster som ägde rum för några år sedan innebär detta ett stort lyft för boendet. Skalet ska vara i bra skick, men det viktigaste är ändå vad det fylls med. Innehållet — den kristna gemenskapen — är vad som gör Sankt Ansgar och Ansgarsgården unikt. Tack till alla som med gåvor och förbön möjliggör Sankt Ansgars fortsatta liv!

Daniel Gustafsson

UTBYGGNADSPLANER

Styrelserna för Sankt Ansgars stiftelse och Stiftelsen Ansgarsgården har under en längre tid fört samtal om stiftelsernas uppgift och det dagliga livet för den gudstjänstfirande församlingen i kyrkan och på studentboendet — och om hur det samspelar med de lokaler vi har till förfogande. Styrelserna har konstaterat att lokalerna är en begränsande faktor och att det finns stor potential för framåtsyftande satsningar.

Den som besöker Sankt Ansgar en söndag kan uppleva att det är trångt i kyrkorummet, vapenhuset och barnrummet. Minst lika trångt blir det i samlingshallen vid kyrkfrukosten som följer på mässan. Å ena sidan är det en härlig känsla att vara i en fullsatt kyrka. Å andra sidan är det inte bra när upplevelsen att det är fullsatt angränsar till att det blir otrivsamt.

Samlingshallen är inte för liten bara på söndagarna. Den räcker heller inte till när vi har seminarier och konferenser eller när studenterna vill studera tillsammans eller ordna middagar och andra träffar. Dessutom är det ett återkommande problem att lokalerna inte kan användas av flera grupper parallellt. Om det pågår någon typ av evenemang finns det inte plats för andra att sitta och läsa, samtala eller umgås.

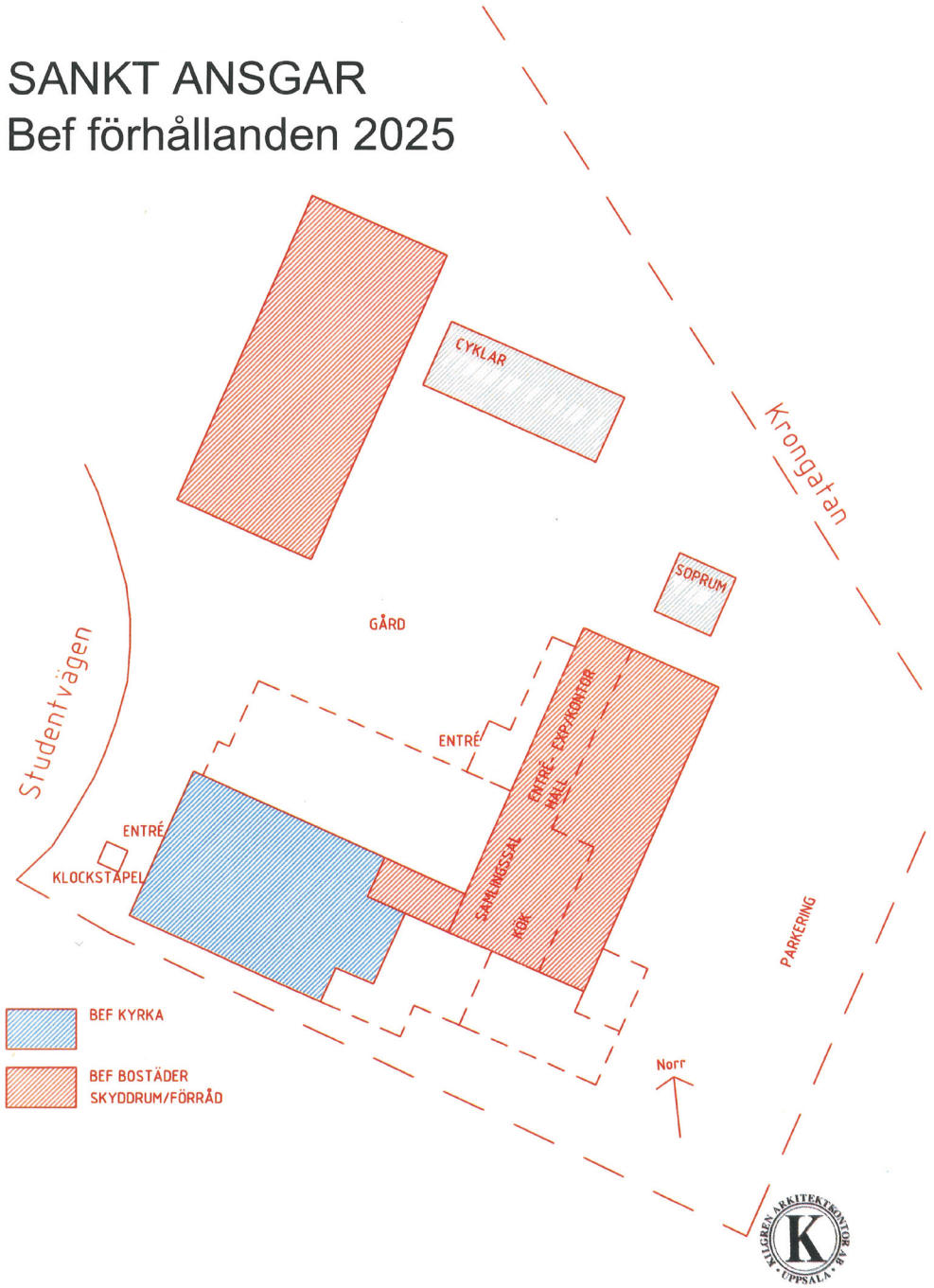
En arbetsgrupp med representanter från både styrelser och funktionärsrådet har därför tillsammans med arkitekterna Gösta och Margareta Kilgren tagit fram ett förslag för hur vi skulle vilja att lokalerna såg ut. Förslaget innebär en utbyggnad av både kyrka och samlingslokaler. En bärande tanke är att samlingslokalerna ska vara flexibla och kunna användas på flera olika sätt. Vi har återvänt till tanken på Sankt Ansgar som ett kristet college — det som en gång inspirerade stiftelsens grundare. I centrum finns kyrkan med mäsas och tideböner. Kring den bjuds studenter och andra till gemenskap och studier.

Förslaget

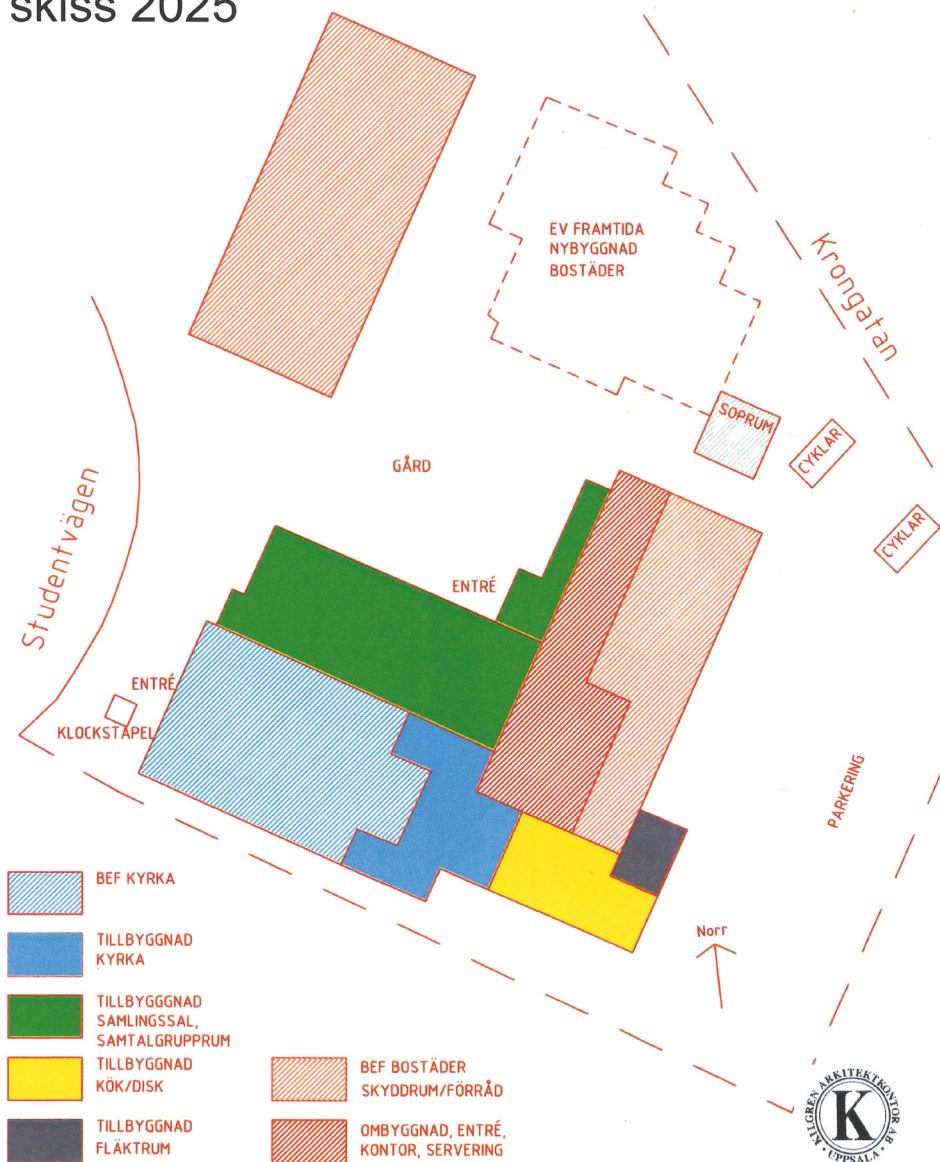
I förslaget utökas kyrkan genom att koret flyttas framåt. Utbyggnaden markeras i blå färg i bilden. Kyrkan skulle i stort behålla nuvarande utseende men rummet skulle bli mer avlångt. Förändringen skulle innebära att fler stolar ryms i kyrkan. Samtidigt skulle möbleringen kunna glesas ut något så att gångarna blir bredare och rummet mer tillgänglighetsanpassat. En yta kan reserveras för kör eller andra musiker.

SANKT ANSGAR

Bef förhållanden 2025

SANKT ANSGAR OM- OCH TILLBYGGNAD skiss 2025

Vapenhuset skulle ändra form något och bli större då det skulle inkludera det som i dag är barnrum/Franciskusrum. Detta syns inte på bilden. Vi skulle få plats med tre toaletter och således minska köerna. Sakristian skulle bli lite större så att vi bättre kan förbereda gudstjänsterna och ta ordentlig hand om våra textilier. Vi skulle få ett särskilt samtalsrum. Ett särskilt samtalsrum är mycket efterlängtat eftersom vi i dag använder sakristian för enskild själavård. Ofta krävs avancerad schemaläggning för att det ganska stora antalet samtal inte ska krocka med gudstjänstförberedelserna. Samtalsrummet och ett nytt, större barnrum samt ett förråd skulle rymmas inom den grönmarkerade delen på bilden närmast entrén.

Förutom det större barnrummet (50 m² i två avdelningar) innehåller den grönmarkerade utbyggnaden närmast kyrkan två samlingsalar (60+75 m²). Dessa rum ska kunna öppnas mot varandra och bilda en större lokal. Den mindre salen är tänkt att till vardags fungera som bibliotek/studieplatser. Barnrummet ska fungera som rum för samvaro och grupparbeten samt som TV- och tidningsrum.

Nuvarande samlingsal skulle närmast fungera som ett serveringsrum. Grönmarkerat är också en större entré till studentboendet och expeditionen. Dagens expedition är en mycket viktig mötesyta där många studenter dagligen kommer förbi för att växla några ord. Rummen är dock dåligt anpassade för att vara både arbetsplatser och receptionsyta.

Samlingssalarna är tänkta att matchas av ett nytt kök där flera personer ska kunna arbeta sida vid sida. Köket är gulmarkerat i bilden. Gemensamma måltider är genom

hela kyrkans historia avgörande för kristen gemenskap. I de apostoliska fäderna, Brevet till Diognetos, heter det om de kristna att "deras bord är öppet för alla" (5.7). För att det ska fungera behövs ett godkänt kök där också arbetsglädjen får främja gemenskap. Vår förhoppning är att kunna bygga kök och samlingsalar som vid kris ska kunna förses med alternativ uppvärmning och så kunna fungera som värmestuga i det större studentbostadsområdet. Planerna beaktar också möjligheten att på längre sikt uppföra ytterligare ett bostadshus (markerat i bilden).

Processen

För att utbyggnaden ska vara möjlig behöver kommunen ändra detaljplan för tomten. Processen är påbörjad och det beräknas ta två år. Den tiden behövs för att bedriva den insamling som är en förutsättning för projektet. Stiftelsen Ansgarsgården behöver samla in omkring 25 miljoner kronor för att planerna ska kunna förverkligas.

25 miljoner är givetvis ett mycket stort belopp. Stiftelsen håller nu på att förbereda en insamlingskampanj. För att målet ska vara möjligt att nå kommer vi behöva både små och stora donationer. Oaktat belopp visar varje gåva på det gräsrotsstöd för projektet som kan locka större donatorer. Även om beloppen som krävs är stora, är det svårt att tänka sig bättre förutsättningar för den som vill investera i framtiden för kristen tro i Sverige. Förverkligas projektet skulle Sankt Ansgar ännu tydligare kunna fungera som en kristen samlingspunkt i studentstaden Uppsala. Otaliga är de som vid Sankt Ansgar funnit trygghet och en plats att växa under studentåren. Ännu fler hoppas vi att de ska bli i framtiden.

Stöd redan nu utbyggnaden av Sankt Ansgar i Uppsala genom att lämna en gåva till Stiftelsen Ansgarsgården!

Bankgiro 5377-5235.
Swish 123-524 40 09.
Märk gåvan med ”utbyggnad”.

Vill du veta mer om projektet eller har uppslag för insamlingen?
Kontakta föreståndaren! Kontaktuppgifter finns på baksidan av detta blad.

SANKT ANSGARS VÄNNER

Sankt Ansgars vänner är ett register med kontaktuppgifter till dem som önskar få regelbunden information om vad som händer vid Sankt Ansgars stiftelse i Uppsala.

Meddelandebladet ”Sankt Ansgar. Meddelanden från Sankt Ansgars stiftelse” skickas årligen per post. Vid andra tillfällen kommer stiftelsen att göra informationsutskick via e-post.

Vi ber med namns nämnande i morgonmässorna för alla som är med i Sankt Ansgars vänner. Det är vår förhoppning att Sankt Ansgars vänner också ska be för och på andra sätt stödja stiftelsen.

Den som vill vara med i Sankt Ansgars vänner behöver lämna ett skriftligt medgivande till stiftelsens expedition. Medgivande finns på hemsidan:
ansgar.nu/sankt-ansgars-vanner/

Man kan också kontakta expeditionen via telefon eller mail för att få hjälp.

LIVET I ENGELSKA KYRKAN I VÅR TID

*Föredrag av teol. dr. Harri Williams SSC, tidigare kyrkoherde i Walsingham,
numera rektor vid St. Stephen's House i Oxford.*

Översättning från engelskan av teol. stud. Lukas Söderbäck.

F. Harri Williams SSC. Foto: Lukas Söderbäck

I november 1861 yttrade den judiske premiärministern i Storbritannien, Benjamin Disraeli, följande om den engelska kyrkan:

"Vid sidan av staten har det i England gradvis vuxit fram ett majestätiskt företag, rikt, mäktigt och oberoende, med en lång och helgad tradition. Det är ändå välvilligt inställt till myndigheterna, fyllt av försörjning och till och med underdånighet gentemot den civila makten. Vitt och djupt rotat i vårt land, sammanflätad med alla våra seder och bruk, är det en av de främsta garanterna för vårt lokala styre och därför

en av de främsta skyddsmekanismerna för våra gemensamma friheter. Den engelska kyrkan är en del av vår historia, en del av vårt liv, en del av själva England."

Jag kommer inte att ge en historisk översikt över de faktorer som format Engelska kyrkans identitet och karaktär. Reformationshistoriker har i generationer ägnat sig åt att behandla dessa frågor. Det får här räcka att säga att Engelska kyrkans karaktär som den etablerade kyrkan i landet, djupt sammanlänkad med både kunglig och parlamentarisk makt sedan 1500-talet, har gjort Disraelis ord sanna. Engelska kyrkan är verkligen en del av Englands historia, en del av landets fortsatta liv, och den fortsätter att bidra till landets identitet, även om detta bidrag har minskat avsevärt under de senaste decennierna.

Min avsikt med detta föredrag är att ge er en inblick i var Engelska kyrkan befinner sig i vår tid samt att säga något om vad min erfarenhet är av tjänst i den kyrkan.

Den senaste statistiska översikten över Engelska kyrkan [publicerad hösten 2024, ö.a.] ger oss en bild av verksamheten under 2023. Enligt många parametrar kopplade till besöks-siffror och deltagande i guds-

tjänst växte Engelska kyrkan mellan 2022 och 2023. Kyrkan är dock fortsatt mindre än den var 2019, före COVID-19-pandemin. Jag har förstått att de restriktioner som infördes på det offentliga livet i Sverige under pandemin var långt mindre drastiska än de som vi upplevde i England.

Vår regering införde en rad åtgärder under en 18-månadersperiod, vilka alla påverkade kyrkans liv. Tyvärr misslyckades Engelska kyrkan under ärkebiskop Justin Welbys ledning att ta sig an de utmaningar som pandemin medförde. Ärkebiskopen insisterande inte bara på att offentliga gudstjänster skulle upphöra, utan också på att präster själva skulle avstå från att bevista sina kyrkor. Detta väckte upprörda känslor och skadade den kyrkliga institutionen avsevärt. Många präster bor i bostäder som är sammanbyggda med deras kyrkobyggnader, eller som i mitt fall, där det enda som separerar prästgården från Walsinghams församlingskyrka är ett litet fält och ett hörn av kyrkogården.

De flesta församlingar var dåligt rustade för att ta vara på de digitala möjligheter som pandemin erbjöd. När livesändningar blev tillåtna var det många församlingar som helt enkelt inte hade den teknologi eller den kompetens som behövdes för att genomföra sådant gudstjänstfirande. Den underliggande krisen i förståelsen av prästämbetets natur, som har präglat de senaste 30–40 åren, bidrog utan tvekan till den pastorala frånvaron i vissa församlingar. Prästerna kunde inte utgå från att församlingen bara skulle dyka upp i kyrkorummet. Många församlingsbor fick inte del av någon pastoral omvårdnad och fick inte tillgång till sakramenten.

Den förtroendekris som detta medförde orsakade ett omfattande medlemstapp. Före pandemin (2019) hade Engelska kyrkan en genomsnittlig vecka 854 000 gudstjänstbesök. 1,1 miljon personer var regelbundna gudstjänstfirare. Pandemin orsakade dock en kraftig nedgång, deltagandet sjönk 2020 till 345 000 personer när många kyrkor stängdes. Vid 2023 års slut hade den genomsnittliga deltagarsiffran ökat till 693 000 personer – 598 000 vuxna och 95 000 barn under 16 år. Trots att kyrkan kan vara glad över att siffrorna stiger, är det fortfarande 150 000 färre än för fem år sedan. Antalet kyrkobyggnader har inte minskat nämnvärt, men färre personer delar nu på samma administrativa och praktiska uppgifter. Kyrkan har således en stor evangelisationsuppgift framför sig om den ska blomstra under 2000-talet.

Det vore ett misstag av mig att inte reflektera över det faktum att kyrkan idag möter ett helt annat samhällslandskap än för femtio år sedan. Enligt den brittiska folkräkningen 2021 identifierar sig nu mindre än hälften av befolkningen i England och Wales som kristna (46,2%), vilket är en anmärkningsvärd nedgång från 59,3% år 2011. Samtidigt har antalet personer som inte identifierar sig med någon religion ökat till 37,2%, från 25,2% år 2011. Andra religiösa grupper har också växt. Den muslimska befolkningen ökade till 6,5% (från 4,9% år 2011), medan hinduer nu utgör 1,7% av befolkningen (en ökning från 1,5%). London förblir den mest mångreligiösa regionen, där över 25% av invånarna identifierar sig med en religion som inte är kristendom. Kyrkan kan alltså inte längre luta sig mot att vara "hemkyrkan", *ecclesia domestica* som

påven Johannes Paulus II uttryckte det – kyrkan i hemmet, där tron lever, lärs ut, hedras och förs vidare. Denna nedgång i kristen tro återspeglas i nedgången av kyrkans "hatch, match and dispatch" med avseende på de kyrkliga handlingarna; dop, vigslar och begravningar. Dopantalet har minskat från omkring 90 000 till 69 000 mellan 2019 och 2023, vigslar från 32 000 till 24 000 och begravningar från 114 000 till 97 000. Ett hoppfullt tecken är att antalet vuxendop har börjat öka, vilket kanske kan betyda att ett uppvaknande skett hos personer som tidigare inte alls eller bara till liten del blivit berörda av Engelska kyrkan och hennes undervisning.

Interna meningsskiljaktigheter har blivit mycket mer intensiva under de senaste åren inom kyrkans liv. För oss som har en traditionell förståelse av det sakramentala livet och inte med gott samvete kan acceptera vigning av kvinnor till biskopar och präster, har det funnits en överenskommelse som på det hela taget har visat sig effektiv i att hålla samman de olika grupperna i Engelska kyrkan. Som ni kanske vet godkände Engelska kyrkan för första gången kvinnliga präster år 1992, efter 19 år av debatt. Den 12 mars 1994 i Bristol Cathedral ägde den första prästvigningen av kvinnor rum. Lagstiftning som tillät kvinnor att ordinerats till biskopar röstades igenom 2014, och Libby Lane blev den första kvinnliga biskopen 2015. I dag utgör kvinnor nästan en tredjedel av Engelska kyrkans 20 000 aktiva präster och antalet fortsätter att växa.

1993 etablerades en bestämmelse om alternativ episkopal tillsyn med så kallade "flying bishops" som utövar pastoral och sakramental tjänst för församlingar som

genom ett beslut av kyrkorådet önskar ta emot sakrament från biskopar inom den apostoliska successionen som de delar full gemenskap med. Min församling har hållit fast vid en sådan bestämmelse i trettio år och tar emot sitt episkopala sakramentala stöd från biskopen av Richborough. Dessa "flying bishops" tillhandahåller tillsyn för omkring 4–5% av Engelska kyrkans församlingar. Överenskommelsen om denna ordning är förankrad i de så kallade de fem vägledande principerna, som bekräftar kyrkans beslut att viga kvinnor, samtidigt som den traditionella synen erkänns inom den anglikanska lärans spektrum. I mitt eget sammanhang har jag både en kvinnlig ärkediakon och en kvinnlig områdesbiskop, med vilka jag har ett gott förhållande och de har båda besökt och predikat i min församling. Jag tror att den respekt och det stöd vi ger varandra visar på möjligheten till ömsesidigt blomstrande, delade men enade i Kristus.

För evangelikala kristna i Engelska kyrkan har de samtida debatterna om samkönade relationer, välsignelse av dessa och den potentiella möjligheten att tillåta samkönade äktenskap, orsakat en oenighet och bitterhet som tröttnar ut kyrkans liv. Living in Love and Faith (LLF) är ett av Engelska kyrkans stora initiativ för att utforska frågor om identitet, sexualitet, relationer och äktenskap i den kristna trons kontext. Projektet började 2017 och ledde till publiceringen av en serie resurser år 2020, utformade för att hjälpa kyrkan att hantera dessa komplexa frågor genom teologi, historia, samhällsstudier och personliga berättelser. Tråkigt nog ledde kroken med pandemin och dess fortsatta trauma till ett lågt engagemang i församlingarna, men biskopsmötet fortsatte och projektets

Kapellet i St. Stephens House. Foto: Daniel Gustafsson

resultat blev "Prayers of Love and Faith", vilka sedan introducerades för att ge pastoralt stöd till samkönade par.

LLF-initiativet har haft en märkbar påverkan på diskussionerna om inkludering inom Engelska kyrkan och har både fått stöd och orsakat kontroverser. Biskopsmötet är djupt splittrat i frågan. Vissa biskopar, som biskopen av Guildford, har kritiserat aspekter av LLF-processen, särskilt beslutet att inte använda de vanliga kyrkorättsliga vägarna för att införa välsignelser för samkönade par. [Den normala processen skulle kräva 2/3 majoritet General Synod; istället har man introducerat bönerna som enklare tillägg genom enkel majoritet.] Han menar att den ingång man valt omintetgjort en viktig urskillningsprocess, vilket har höjt både de teologiska och känslomässiga spänningarna. En grupp om 44 biskopar har förnyat sitt stöd för LLF och beklagat

sig över att arbetet försenats med att ta fram auktoriserade gudstjänstformer för samkönade välsignelser. De betonar att situationen måste hanteras skyndsamt. En del av detta är att upphäva disciplinära åtgärder som drabbat präster som ingått civila samkönade äktenskap. Samtidigt har återkoppling från fokusgrupper visat att många deltagare hoppades att processen skulle leda till ett godkännande av samkönade äktenskap. Samtidigt utgjorde inte svaren en tillräcklig statistisk grund för att biskopsmötet skulle kunna utforma en tydlig riktlinje för om kyrkan bör stödja en konservativ eller liberal tolkning av kyrkans lära. Engelska kyrkan befinner sig alltså i en "no-win situation", där motstående sidor blir alltmer trötta på processen, och där en växande splittring gör att många evangelikala församlingar och präster ställer sig under tillsyn av biskopar som delar deras åsikter. I vissa stift, som i London, sker dessa förflyttningar med de

överordnades godkännande, medan det i andra stift finns en känsla av att ett inbördeskrig är på väg att bryta ut.

Jag vill också reflektera något över den effekt som avslöjandena om övergrepp inom kyrkan har haft på institutionen och dess medlemmar. Denna fråga resulterade i att en ärkebiskop av Canterbury för första gången avgick från sin post. Kyrkan har anklagats för att under flera årtionden inte ha hanterat fall av sexuella och fysiska övergrepp på ett adekvat sätt. Ärkebiskop Justin Welbys avgång på grund av hans hantering av ett fall belyser ytterligare de frågor som rör ansvarsskyldighet. Ärkebiskopen av York, Stephen Cottrell, har också mött kritik för sina kopplingar till ett annat övergreppsmål. Kyrkan genomgår för närvarande en granskning av sina trygghetsmekanismer, men många menar att kyrkans svar hittills har varit otillräckliga. Överlevande och stödgrupper fortsätter att driva krav på införande av helt oberoende trygghetsinstanser, oroade över att den nuvarande modellen inte går tillräckligt långt för att skydda utsatta individer. Frågor om trygghetsskapande åtgärder påverkar även diskussioner om tystnadsplikten i bikten. En förändring av tystnadsplikten skulle naturligtvis få stora konsekvenser för det katolska (i bemärkelsen allmänkyrkliga) livet och praktiken inom kyrkan.

Ni kanske tänker: när han nu har delat allt detta, varför är han fortfarande anglikan? Svaret på den frågan ligger i de ord jag citerade i början av mitt föredrag: Den engelska kyrkan är en del av vår historia, en del av vårt liv, en del av själva England.

Jag förblir anglikan för att det är min dopkyrka, min konfirmationskyrka och min prästvigningskyrka, och den kyrkan älskar jag. Engelska kyrkan förblir, trots sin ökande svaghet, trots sin ibland fragmenterade och smärtsamt splittrade natur, närvarande i alla delar av samhället. Jag tror att det som är avgörande för hennes liv och blomstrande är att bevara församlingssystemet. Församlingen är Engelska kyrkans grundläggande struktur, hennes mest lokala administrativa och pastorala enhet. Församlingssystemet går tillbaka över tusen år och överlevde till och med reformationen. Det är genom församlingarna som Engelska kyrkan fortsätter att påverka vardagslivet för alla dem som kyrkan vårdar.

Oavsett om det handlar om kyrkans roll som etablerad kyrka, ett vittne om den kristna tron i samhälleliga sammanhang, eller om hennes utbildningsarbete, så påverkar kyrkan vardagslivet. En miljon barn får sin undervisning i 4 630 skolor som drivs av kyrkan. Min församling med sex kyrkor har färre än 950 invånare, medan min sväger, som tjänstgör i Exeter, har en församling med nästan 25 000 invånare. Engelska kyrkan är närvarande på båda dessa platser, och en prästgård tillhandahålls för församlingens präst i båda sammanhangen. För mig är detta grundläggande drag av kyrkans liv och struktur av största vikt. Vi behåller en närvaro i alla samhällen. Genom våra byggnader, vårt tjänande och vår "outreach" är varje själ i England inom räckhåll för Kristi kyrka. Engelska kyrkan uppfyller orden som yttrades av den tidigare ärkebiskopen William Temple: "Kyrkan finns främst till för dem som fortfarande är utanför den."

Även om kyrkan upplever nedgång, vilket utan tvekan är knutet till västerlandets förlorade kristendom, finns det ändå på senare tid tecken på att en mer engagerad del av kyrkan växer, de som är medvetna om sin tro och praktiserar den med övertygelse.

Låt mig då kort avsluta med min egen erfarenhet. I år har jag varit vigd till tjänst i femton år och trots de stora förändringar jag sett både i samhället och kyrkans liv känner jag att essensen i vad jag gör förblir densamma. Jag tänker på mig själv som präst såsom S:t Ambrosius så väl uttryckte det: "Han gjorde dem till vikarier för hans kärlek." [I engelskan sammanfaller vicar med betydelsen vikarie/ställföreträdare och som benämning för en kyrkoherde, ö.a.] Jag ser min prästerliga tjänst som ett sätt att visa, främja och leva ut Jesu kärlek för varje enskild människa som är betrodde åt min omsorg. Församlingen ger mig som präst ansvar för 929 personer, och jag är där för att tjäna dem, vare sig de är troende eller ej. Genom mitt liv, genom min prästgård, genom kyrkornas närvaro

i samhället där jag tjänar, är jag inskriven och inkarnerad i själva livets väv i Walsingham, Houghton och Barshams.

Det finns en sådan rikedom i församlingens liv. Från välsignelsen av julkrubban och ljusständning i byn i advent, till att leda minneshögtider vid krigsmonument, till andakt i skolorna, till det dagliga bönelivet och firandet av mässan, till hembesöken – jag får så många chanser att möta Gud såväl i människor som i olika sammanhang. För mig är det att leva ut det inkarnatoriska prästämbetet, möjliggjort genom den struktur och den karaktär som just Engelska kyrkan har. Jag tror att den tillväxt jag har sett i min egen församling är ett resultat av detta. Gud använder sina präster utspridda på olika platser för att vara ställföreträdare för hans kärlek. Människor – vuxna och barn, gamla och unga – svarar an på denna kärlek.

Engelska kyrkan är en del av vår historia och vårt liv, en del av själva England. Låt den sanningen leva vidare!

Sankt Ansgars gästlägenhet

Vid besök i Uppsala - missa inte att Sankt Ansgar har en gästlägenhet med tre bäddar.

En natt kostar 350 kr, två nätter 500 kr.
Läs mer på ansgar.nu eller kontakta expeditionen.

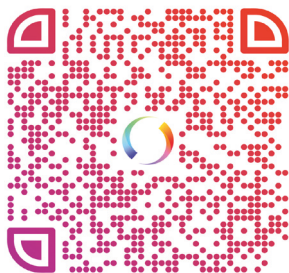
GE MED BANKGIRO ELLER SWISH

Sankt Ansgar är för sin verksamhet helt beroende av gåvor och kollekter. Bankgiro 5377-5334. Swish 123 267 0552. Vill du göra en regelbunden överföring? Kontakta expeditionen för hjälp! Ett regelbundet givande kan avslutas när som helst.

STÖD GÄRNA SANKT ANSGAR!

Sankt Ansgars stiftelse är helt beroende av frivilliga gåvor.
Det är enkelt att lämna en gåva via Swish - scanna bara
QR-koden nedan.

STORT TACK FÖR DIN GÅVA!

SWISH 123 267 05 52

SANKT ANSGARS STIFTELSE

- Studentvägen 34, 752 34 Uppsala
- www.ansgar.nu
- expeditionen@ansgar.nu
- 018-52 15 70

Föreståndaren:

- studentprast@ansgar.nu
- 0703-232 805

SANKT ANSGARS KYRKA

- Högmässa varje sön- och helgdag 10.00
- Mässa tisdag och fredag 8.30 samt onsdag 20.00
- Dagliga tideböner; laudes, vesper och completorium.
- Ljusvesper lördagar 18.00

Meddelanden från Sankt Ansgars stiftelse skickas till den som skänkt en gåva till stiftelsen och därvid med namn och adress införs i ett register. Personuppgifterna används i enlighet med EU:s dataskyddsförordning (GDPR) inte i andra sammanhang. Om någon önskar att inte finnas med i detta register, kontakta vänligen stiftelsens expedition.